

[Pilgaard Andersen]

nogle til arbejdsløshed, og det kan jo ikke være tanken, at vi skal uddanne flere, end der kan ansættes inden for social- og sundhedssektoren.

Men samtidig skal det ligge helt klart, at fremskridtspartiet gerne vil medvirke til at forbedre vilkårene inden for social- og sundhedssektoren. Vi har ingen ønsker om at nedskære på dette område. Det er et område, som vi har været meget positivt indstillet over for, og det vil vi fortsat være. Vi er også opmærksomme på, at den lange venteliste er et problem, og det er et af de problemer, vi gerne vil være med til at løse.

Jeg synes faktisk, vi har set det tydeligt ved de yngre lægers aktion vedrørende miljøkrav. Dengang de fik deres aktion fuldført, så var det ikke miljøkravene, der var noget problem længere, så kunne de godt gennemføre arbejdet, bare de fik yderligere ansættelser.

Det, det drejer sig om, er nok en vis smidighed inden for social- og sundhedssektoren. Hvis den smidighed blev gennemført, så tror vi i fremskridtspartiet at vi kunne klare problemerne på dette område og ligeledes ventelisten.

En anden ting, der står i beslutningsforslaget, og som vi må vende os kraftigt imod, er, at eleverne ikke må fungere som arbejdskraft på sygehusene. De skal uddannes på specialklinikker i form af en slags øvelsesklinikker. Vi mener, det er en farlig udvikling, hvis ikke eleverne får denne kontakt med klienterne, hvilket vi mener er meget, meget vigtigt.

Hvis vi tænker os, at sygeplejersker og andre inden for socialektoren skal uddannes på klinikker og overhovedet ikke har nogen kontakt med patienter, vil det efter vores opfattelse ikke være den rigtige uddannelse, og det vil efter vores opfattelse være forkert. Det, der er meget vigtigt, er, at de samtidig får stor praktisk erfaring.

Spørgsmålet om udgifterne. Hvis vi fjerner adgangsbegrænsningen, er det skønnet, at det vil komme til at koste omkring 30 mill. kr., men vi sætter et meget stort spørgsmålstejn ved, om de 30 mill. kr. er tilstrækkelige.

Når vi taler om ophævelse af adgangsbe-
grænsningen, er det jo typisk for SF, at de overhovedet ikke har spekuleret på, at de 30 mill. kr. – hvis det er det rigtige beløb – også medfører øgede omkostninger for det offentlige.

Det er også typisk for SF, at de overhovedet ikke kommer med forslag om, hvordan vi kan få de 30 mill. kr. ind i statskassen, for de skal jo hentes i statskassen. Jeg synes, at SF ligesom skulle skrive sig bag øret, at de ikke bare skal kræve ind, de skal også finde penge.

Dér har fremskridtspartiet en lidt anden opfattelse. Samtidig med at vi forelægger vores ændringsforslag til finanslovsforslaget, har vi de steder, hvor vi ønsker øgede udgifter, anvist tilsvarende besparelser. SF skulle nok ligesom skrive sig bag øret, at det var den rigtige måde at gøre det på, ikke bare at kræve ind, men også at yde noget.

Lige til sidst vil jeg sige om hjemmefødsler, at det er en af de ting, som vi meget, meget gerne vil være med til at gennemføre. Jeg er udmærket klar over, at der ligger en helt anden politisk indstilling til dette område, men vi mener, at det er rimeligt.

Henrik Toft (V):

Da venstres ordfører, hr. Svend Erik Hovmand, er forhindret i at være til stede, skal jeg på hans vegne sige følgende om beslutningsforslag nr. B 39:

Dette forslag, som i det væsentlige er en genfremsættelse, kan for den udenforstående synes meget fornuftigt. Dels er der mangel på personale inden for alle disse områder, dels er der flere, der vil uddannes, end der er kapacitet til, og dels kan i al fald en del af patienternes ventetider for behandling tilskrives mangelen på personale. Men for den, der har et nøjere kendskab til disse områder, står det klart, at forslaget først og fremmest må være fremsat af hensyn til forslagsstillernes ønske om at sikre sig en populær omtale og i mindre grad af hensyn til selve sagen.

For det første kan det ikke være forslagsstillerne ubekendt, at en væsentlig del af ansvaret for disse uddannelser efter gældende lov påhviler amterne og ikke staten. For det andet kan det heller ikke være forslagsstillerne ubekendt, at der inden for alle de nævnte områder allerede er taget skridt til at forøge kapaciteten:

1) Fra nytår gennemføres den nye sygeplejerskeuddannelse, som er mere fleksibel, og som, hvis amterne er indstillet herpå – hvad jeg tror de er – på lidt længere sigt vil opfylde behovet.